

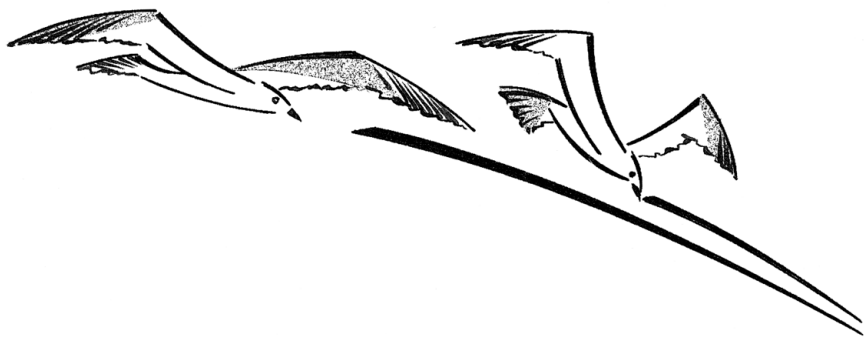
EL MICALET GALÀCTIC

Viatge al país dels cocòlits

Josep Antoni Fluixà

Dibuixos de Felip Baldó

1. El professor Inventatrstos

El senyor Donís Oliver i Ferrer vivia en un poble menut i costaner de cases baixes i emblanquinades de calç, cara al mar, els terrats adornats amb tota classe de plantes i de flors. Hi abundaven, sobretot, els geranis i les hortènsies, els gesmils i les margarides.

Com quasi tots els pobles que es troben a la vora de la mar, el poble del senyor Donís tenia un port menudet on a penes es refugiaven unes cinc o sis barques. Cap d'aquestes barquetes no arribava, per la grandària, a la categoria d'una nau, però, no obstant això, constituïen l'únic mitjà de transport i de

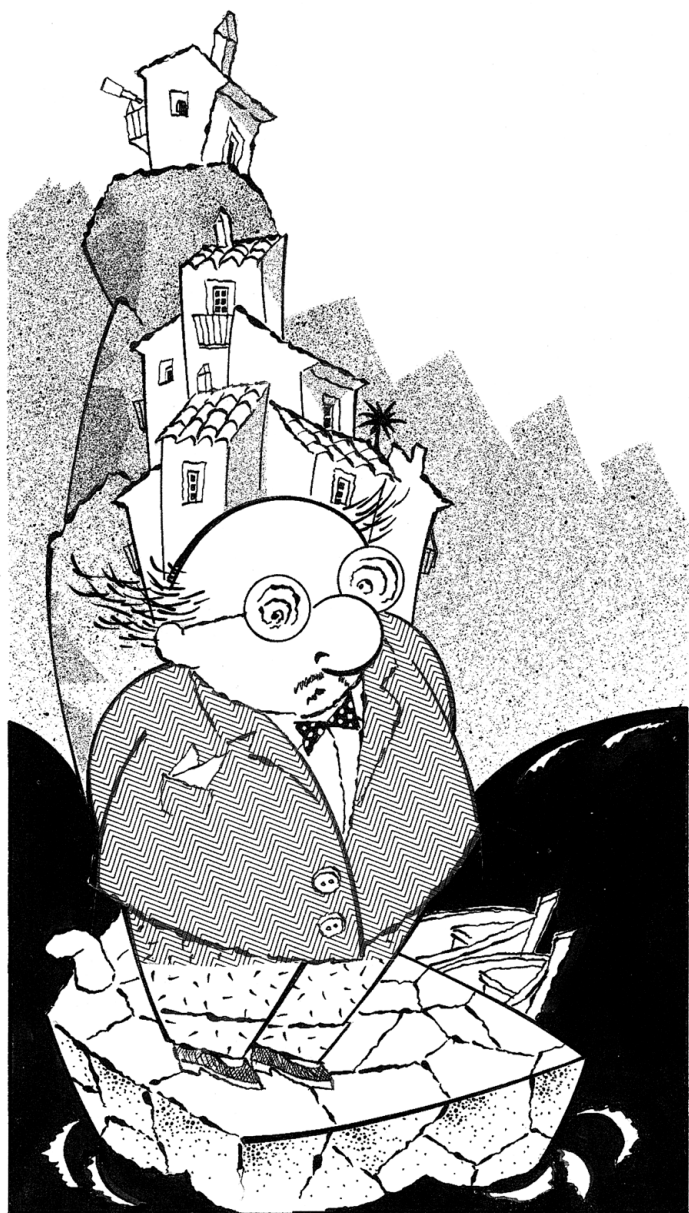
comunicació del poble del senyor Donís amb els pobles veïns.

A pesar de no trobar-se en una illa, als habitants d'aquell poble sovellós els era molt més fàcil viatjar per mar que no per terra. Una gran serra de muntanyes, amb elevats pics i dificultosos passos, els encerclava i els aïllava, per terra, de la resta del món. Però vivien feliços i això no els preocupava gens ni miqueta.

Només al senyor Donís, de tant en tant, li feia perdre la son. I és que, tot s'ha de dir, el senyor Donís tenia pànic de pujar en una barca i ofegar-se en la gran immensitat del mar. A ell li agradava tenir sempre els peus molt ben posats a terra; potser, per compensar un poc la tendència fantasiosa del seu cap.

Cal dir que, en el poble, el senyor Donís tenia fama, merescuda o no, de tocat de l'ala. I la veritat és que el seu aspecte no ajudava en res a desmentir-la. Es trobava en l'edat difícil d'endevinar de les persones madures: ni jove del tot, ni vell tampoc.

Portava, des de feia temps, un bigot finet de pèl curt que a penes se li veia per baix del nas gros i redó com una bola de billar. Els ulls, per contra, eren menuts i invisibles darrere els vidres de les ulleres. El senyor Donís, per veure, necessitava dur uns vidres tan grossos com el cul d'un got. Finalment, el cap, pelat i lluent, feia joc amb el seu cos grassonet i menut com una mandonguilla. Els pocs pèls que encara tenia eren del color de la cendra i es concentraven tot rodant la part inferior del crani. Quan feia vent i es

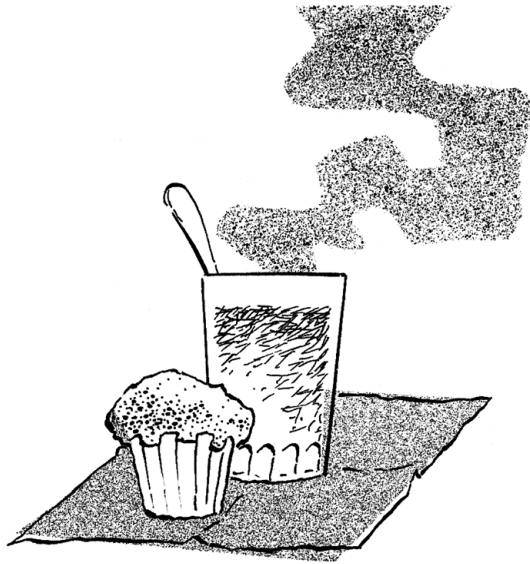
despentinaven, prenien l'aspecte d'una corona de llorer.

Però, en el poble, al senyor Donís ningú no el coneixia pel seu nom. Tot el món l'anomenava, irònicament, el professor *Inventatrstos*. ¡I ja podeu imaginar-vos la raó del seu malnom!

El senyor Donís vivia apartat del poble i era considerat per tots els seus veïns com un home estrany i solitari. Ningú no li coneixia cap amic, i d'ell es contaven moltes històries.

La seua casa es trobava situada prop d'un penya-segat i molt més elevada que les altres cases del poble. Corria bon aire en aquell lloc, i el paisatge de la mar, amb les seues infinites tonalitats de verds i blaus, era sempre encantador. No obstant això, ningú no visitava aquell paratge tan bonic, i el senyor Donís es passava la major part del dia treballant en el seu laboratori. Aquest es trobava situat en l'habitació més alta de la casa i li servia també d'observatori astronòmic.

Al professor *Inventatrstos*, quan no inventava, li agradava mirar les estrelles. També s'estimava molt el seu jardinet i se'l cuidava com si fóra un tresor. Regava la terra, tallava amorosament l'herba i sabia quin era el temps adequat per a cada planta o flor.

2. Una vida bastant normal

A pesar del seu aspecte estrofolari i de la seua mala fama d'home eixut i una miqueta embruixador, la vida del senyor Donís era bastant tranquil·la i ordenada.

S'alçava a les set del matí. Mig dormint encara, buscava a palpes la cambra de bany. Amb els ulls a penes entreoberts, com els xinesos, i el nas arrufat, obria l'aixeta de la dutxa i es dutxava.

—¡Oh! —es queixava sempre—. ¡Que freda és l'aigua!

Perquè el professor *Inventatrstos* era molt fredolí. Tan fredolí que, quan aguaitaven els primers

símtomes de la tardor, es posava damunt un vell batí embuatat de color blau i ja no se'l llevava fins que no era prou avançada la primavera.

—Hauré d'inventar-me algun aparell per calfar-me l'aigua. ¡Açò no pot ser! ¡Uff...! ¡Quin fred! —exclamava, inevitablement, des de feia anys.

Després se n'anava a la cuina i es desdejunava, com de costum, un got ben calent de llet i café, tan calent que molt sovint sentia una forta cremor a la gola.

—¡Ai! ¡Caram! ¡Que calent! —xisclava—. Demà no he d'escalfar-me tant la llet.

Però, al dia següent, ja no se'n recordava i tornava a calfar-se massa la llet.

Després del desdèjuni, el professor *Inventatras-tos* obria la porta del carrer i regava les flors més necessitades del seu jardí. Seguidament, es detenia durant uns segons a contemplar el nou dia. Era expert a endevinar el temps. Sabia si havia de fer bon temps pel color de la mar o si, per contra, la tempesta s'aproximava quan veia el vol inquiet de les gavines.

De tant en tant, veia algun veí i, aleshores, alçava la mà i el saludava:

—Bon dia.

—Bon dia —li contestaven, però no es paraven mai a enraonar.

Tots desconfiaven del professor *Inventatras-tos* i, quan el veien, fugien del seu costat i el miraven de reüll. Ningú no coneixia en realitat el motiu d'aquell recel, perquè el senyor Donís no havia fet

mai mal a cap veí. Però tot això a ell no semblava importar-li.

—¡Millor! Així em deixen més tranquil.

Entrava en casa i se'n pujava a dalt, al seu laboratori. La resta del dia se la passava treballant, i el seu treball consistia a inventar coses.

Havia inventat ja el paraigües plegable més menut del món, tan xicotet com una caixeta de mistos. Era tot un invent. Podia dur-se, fins i tot, en la butxaca i no feia mai pena. Desgraciadament, li servia de ben poc perquè el senyor Donís no eixia massa de casa i al poble només plovia molt de tant en tant.

Havia inventat, també, la cadira ajustable. Ajustable, naturalment, al cos de cadascú. Era comodíssima. Aquest invent sí que el gastava i era, potser per això, el seu invent preferit.

La veritat és que tots els altres invents seus resultaven bastant inservibles o, si més no, innecessaris. De ben poca cosa servia, per exemple, la màquina de desllegir llibres. ¿Quin sentit podia tenir tornar-se a llegir el llibre del revés? I el ventilador que escampava perfums de gesmils i de rosella ¿quina missió tenia en una casa tan ben airejada com la del professor *Inventatrstos*?

No obstant això, el senyor Donís era feliç inventant-se coses. Però, com sol ser habitual entre els inventors, no es trobava satisfet del tot.

La gent del poble ignorava els seus invents, però això, a ell, no li importava. Sabia que els seus veïns eren persones treballadores i honestes, però de molt

poca fantasia, i els disculpava el poc interès que mostraven per reconèixer els seus mèrits.

El seu malcontentament era un altre. Des de feia anys desitjava viatjar: conèixer món, contemplar les meravelles d'aquesta terra nostra i els diversos paisatges que l'embelleixen.

Però, ¿com havia de viatjar? Només de pensar en la possibilitat de navegar, se li posaven els pèls de punta, i travessar les muntanyes era molt perillós i cansat.

¿Com viatjar? Aquesta era la pregunta que es feia totes les nits.

—¡Inventaré alguna cosa! Veiem, veiem ¿quina cosa inventaré? No, no. Això no pot donar resultat —es deia a si mateix una i altra vegada.

I així, lentament, s'adormia totes les nits.